

,Mozart vs. Generation Z's opmærksomhedsspændvidde

"Amadeus" på Aalborg Teater formåede at være et strålende, og samtidig komplet trivielt stykke, der kæmpede med det unge publikums mangel på koncentrationsevne.

Teateranmeldelse af Soffi Kongensgaard Jensen ★★☆☆☆

Da jeg trådte ind i salen, fik jeg øje på scenen, der var dybere end øjet rækker. Dog kunne man ikke sige det samme om selve salen, hvor de behagelige sæder var så klos op ad hinanden, at jeg havde set mere baghoved, end jeg havde set Amadeus, hvis jeg ikke var lænet mig akavet meget over til min sidemakker. Da stykket begyndte, trådte en mand klædt i en kåbe, der lignede, den var lavet af en jutesæk, ind på scenen. Det var Salieri i jutesækken, der skulle danne rammerne for stykket som fortælleren, men med hans minimale gestik, og beslutningen om at stå som sømmet fast midt på den forreste del af scenen, gik dialogen tabt.

Et friskt pust

Efter den undervældende start, og et kostumeskift fra Salieri til noget der lignede en forvokset sikkerhedsvest, blev min interesse dog fanget, da der blev hejst et hvidt tæppe - som dannede det sande bagstykke for fortællingen - ned over scenen. Der dukkede Mozart og hans partner, Constanze, op bag tæppet med en

frejdighed, der var absolut absurd og gennemført. De andre medvirkendes dialoger og præstationer stod dog i kontrast til parret, hvor det fremstod mere som en malplaceret, teatralisk opførsel i en banal samtale.

Det fik mig til at undre mig over, om dette var et bevidst valg. At Mozart i dette stykke gjorde som i sin egen livstid og væltede det kedelige på hovedet med sin egen genialitet, eller om det slet ikke var et bevidst valg, og de andre bare var klar til kaffepause.

Udover jutesækken og sikkerhedsvesten

Også det unge pars kostumer stod i kontrast, med flotte nuancer og mønstre, hvor de andre medvirkede var klædt i samme farmors-gardin stof, der så billigt ud. Gud ske tak og lov var de hver især klædt i forskellige farver, så de ikke faldt helt i ét med baggrunden. Scenografien var minimal, og det var det hvide tæppe, der i

virkeligheden bar det tunge læs, og reddede scenografien. Især mærkværdig var tæppet i scenen hvori en skræmmende skikkelse blev forvrænget i tæppets rynker på hårrejsende vis, mens det blev hejst op for tredivte gang.

Musikken skreg "HER ER JEG"

Igennem stykket manglede der en naturlig overgang til musikkens velkomst, og den virkede malplaceret og pludselig fx i en scene, der tydeligvis skulle have været pragtfuld, hvor Mozart stillede sig storslået direkte foran publikum. Det var nemlig i det, at operasangen begyndte at afspille ud af, hvad der lød som en Huawei stukket langt op i øret på én, hvormed scenen faldt til jorden med det samme. Manglen på live opera-sang var skuffende, og man fik næsten medlidenhed med skuespillerne, da man kunne se kradsemærkerne i gulvet efter de krummende tæer salen rundt.

Alt i alt var stykket et konstant skift mellem scener, der var ufatteligt levende, og scener der var gabeværdige. Stykket havde en utrolig smuk slutning, hvor det hvide stof på poetisk vis faldt ned i graven med Mozart. Men efter min mening, sluttede stykket der. Med Mozarts død. Herefter var det tilbage til det undervældende, imens man hungrede efter den legende Mozart, der selv i sin død, var mere livlig end resten.

Kredit: "Amadeus" Tekst:
Peter Schaffer Instruktør:
Kim Bjarke
Kostumedesign: Maria
Gyllenhoff Lysdesign:
Jakob Juul Scenografi: Olav
Myrtvoldt Holten. Aalborg
Teater. Til d. 21. marts 2026

